

taming
MR. WALKER
CSABÍTO

Taming
MR. WALKER
CSABÍTÓ

ROSA LUCAS

KOSSUTH
KIADÓ

A fordítás alapja:
Rosa Lucas: *Taming Mr. Walker*
First published independently in 2021

Fordította
Kajsza Krisztina

Szerkesztette
Paszler Zsófia

Borítóterv
Cormar Covers

ISBN 978-963-636-814-2

Minden jog fenntartva

Copyright © Rosa Lucas 2021
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Kajsza Krisztina 2026

1.

CHARLIE

**Hol az ördögben vagy? Mike harcias kedvében van.
És valószínűleg te leszel az áldozata.**

Kösz, Stevie.

A mobilomat újra a táskámba süllyesztem, aztán beviharzok a Dunley Tech üvegajtáján, a londoni metró szagát húzva magam után.

Jackie, az elbűvölő recepciósunk, felnéz annak az influenszernek az Instagramjáról, akit épp ezen a héten utánozni próbál. Annyi púdert tett az arcára, hogy úgy néz ki, mint egy torta.

– Jó reggelt – biccentek oda kurtán.

– Hű... – mondja, felemelve a tekintetét a képernyőről. – A bőröd ma olyan...

Várákozva felhúdom a szemöldökömet.

– Szürkés – fejezi be a mondatot, és elhúzza a száját. – Piáltál tegnap este?

– Kösz, Jackie – felelem, miközben a táskámban matatok a belépőkártyám után. – Ez majdnem olyan kedves volt, mint amikor azt kérdezted, hogy hajbalzsammal mostam-e hajam. Hajnali háromig fenn voltam, mert a leállt szervert próbáltam újraindítani, ha épp tudni akarod.

– Lenyűgöző – jegyzi meg, azzal visszatér az Instagram-ra. – Nélküled kezdték el a megbeszélést. Mike nagyon pipa. Azt mondta, az egyetlen elfogadható kifogás a késésedre, ha lebetegedtél, vagy ha meghaltál.

Fenébe!

Az órákra pillantok. Tíz perc múlva fél tizenegy.

Mike Chambers az informatikai vezetőnk, méghozzá azóta, hogy tíz évvel ezelőtt megalapították a céget. Valóságos őskövületnek számít az irodában. Utálja a változást és minden olyan ötletet, ami nem tőle származik. Behízelt, folyton be van feszülve, és rettenetesen nagy szüksége lenne arra, hogy végre megdöngessen valakit. Meg vagyunk győződve arról, hogy ötvenévesen még mindig szűz.

Összeszedem magam, és belököm a tárgyaló ajtaját. A heti vezetői értekezletünket tartjuk, amelyeken általában Mike faszcséplését nézzük, háttérben egy diabemutatóval. Egy órán át üvöltözik és dobog a padlón a lábával, amíg mi többiek türelmesen várjuk, hogy véget érjen a pávatánca.

A többiek a lehető legtávolabb ülnek Mike-től. Odasétálok a főnök mellett lévő egyetlen szabad székhez.

– Bocs, Mike, elkéstem.

Felém hajol, és közvetlen közről az arcomba lehel. Ha még egy centivel közelebb jön, én öklendezni kezdek.

– Azt látom. Épp arról beszélünk, hogy miért volt az indiai irodánk tegnap éjjel két és fél órán át offline. Harminc alkalmazottunk emiatt nem tudta végezni a munkáját. Egy árva kódot sem írtak!

– Megértem, hogy frusztrált vagy, Mike... – kezdem.

– Lószart értesz te, Charlie! – Ököllez az asztalra csap, mire a szobában mindenki összerezzen. – El tudnád magyarázni, mi történt? Hogy miért nem fog időben piacra kerülni a leg-

fontosabb szoftverünk? – Az asztal fölé hajolva az arcom előtt hadonászik. – Elmagyaráznád, hogy mi a tököm szaródott el?

Mély levegőt veszek, és visszafogom magam, hogy ne zúdítsak rá szitokáradatot.

– Megint hálózati probléma volt. Miután megtaláltuk a hibát, készítettem egy kritikus hibajegyet. Ez volt a leggyorsabb megoldás.

– A leggyorsabb? – gúnyolódik. – Ne röhögtes. Ki cseszte el? VÁLASZOKAT AKAROK!

Minden egyes szó után az asztalra csap. Szereti a mondanóját hatásvadász módon a mozdulataival is kihangsúlyozni; gyanítjuk, hogy valami könyvben olvashatta, aminek olyasmi lehet a címe, mint *Menedzsment tökféjeknek vagy Így irányítsd az alkalmazottjaidat*.

– A szerződés szerint az ilyen típusú problémák megoldása akár huszonnégyszáz órát is igénybe vehet. Ez áll a szolgáltatási megállapodásunkban.

– Hogy tudod garantálni, hogy ez nem következik be újra? – kérdi vadul pislogva.

– Nem tudom – felelem összeszorított fogakkal. – Ha nem engeded, hogy áttérjünk a felhőalapú megoldásra, soha nem fogjuk elérni azt a minőségű terhelhetőséget, amit szeretnél.

– Baromság! – üvölti. – Nem fogunk semmiféle rohadt felhőt létrehozni, Charlie!

Szóra nyitom a számat, majd újra becsukom. Már lerajzoltam Mike-nak néhány alapvető diagramot, hogy elmagyarázzam, de nem értette meg.

– Nem mi hozzuk létre a felhőt – magyarázom lassan. – Az Amazon már megtette.

Mike az informatikai vezetőnk, de semmit sem konyít az informatikához. Azt hiszi, hogy egy vállalat szoftverjeit és hardverjeit egy nagy, zöld indítógomb megnyomásával kell

működésbe hozni. Nem érti, miért romlik néha el az a gomb, és ilyenkor dühös lesz.

Rohadtul dühös. Ha valami programhibát találnak az operációs rendszerben, az az én hibám. Ha a bérszámfejtő szoftver legújabb verziója hibás, az szintén az én saram. Akárcsak az, ha a nyomtatójából kifogy a papír, vagy ha a haverja vírussal fertőzött e-mailt küld neki; nem beszélve arról, hogy ha a cég tűzfala blokkolja a kedvenc pornóoldalait.

Ez utóbbi *tényleg* az én hibám volt.

Egyikünk sem vette komolyan Mike-ot, ennek ellenére végigcsináltuk vele a cirkuszait.

Ötévnyi kitartással és kemény melóval középvezetői beosztásba kerültem.

A szememmel az asztal körül ülő kollégáimat pásztázom, szolidaritást keresve. Dana vállat von. Tim finoman az orrát piszkálja, mintha csak valami szöszmöszt távolítana el onnan. Mindenki más a telefonját nézi vagy kibámul az ablakon.

Stevie-re pillantok. A nyelvével belülről kidudorítja az arcát, mintha azt jelezné: *ez szopás*.

Cseszd meg! – tátogok vissza neki. Rohadt nagy a bajtársiaság ebben az irodában.

– Beszélhetnénk a cégátvételtől, Mike? – szakítja meg Tim a patthelyzetet.

Mindenki érdeklődve dől előre.

Mike áthelyezi a testsúlyát, és úgy szívja be a levegőt, mintha Tim valami szitokszót mondott volna.

– Még mindig nem árulják el, ki vásárolja meg a céget? – faggatja tovább Tim. – Úgy hallottam, hogy valamelyik techóriás.

Mike tekintete idegesen jár ide-oda a szobában. Nagyon feszült.

– Szerintem észre sem fogjuk venni a változást.

Fordítás: Halványlila fingom sincs róla.

– A fizetésünk ugyanaz marad?

– És a munkakörünk?

– Továbbra is kapunk Costa Coffee-kedvezményt?

– Lesz létszámleépítés?

Létszámleépítés. *Fenébel!*

Az elmúlt hetekben nem is gondoltam a cégátvételre. Ki kell szednem Stevie-ből, hogy mit tud erről az egészlől.

Mike felemeli a kezét, hogy elhallgattassa a társaságot.

– Ami minket illet, minden a szokásos módon megy tovább. Nem lesz semmi változás.

Halk moraj hallatszik.

– Egy-két napon belül adnak ki kommunikét – mondja határozottan.

Kommuniké. Utálok ezt a szót. Kommuniké, vízió, stratégia, stratégiai vízió... ezektől a kifejezésektől Mike teljesen begerjed. *Majd adnak ki kommunikét*, akkor szokta ezt mondani, amikor ő maga sem tudja, mi történik.

A kérdések özönét kopogás szakítja félbe.

– Elnézést, Mike – lép be Jackie műmosollyal –, de egy fontos üzenetem van Charlie számára.

Irtó dögösen néz ki, de csak azért, mert szépségسالonnak használja a recepciót.

Mike bólint, hogy folytassa.

– A húgod az. Azt mondja, sürgős.

Te jó ég! A gyomrom görcsbe rándul.

Ez rossz ómen.

Valaki meghalt.

Apa halt meg.

Írországból érkezett a hír, hogy szívrohamot kapott... vagy végül átitta magát a túlvilágra?

Nem, anya halt meg. Valaki kocsival belerohant, amikor túl lassan vezetett.

Mind a ketten meghaltak.

– Rendben – mondja Mike, és int, hogy mehetek.

Remegve felállok. Légy erős, Charlie! Erősnek kell lenned Callie miatt.

De miért tudta meg Callie előbb, mint én? Az idősebb testvérrel kell közölni először a rossz hírt. Miért nem hív Tristan? Csak nincs valami gond vele is?

Követem Jackie-t a recepcióig, és közben előveszem a telefonomat. Ahogy vártam, tíz nem fogadott hívásom volt. Callie-től. A francba!

– Nem mondta, miről van szó? Apámról? – sipítom fejhangon.

– A kérdezősködés nem szerepel a munkaköri leírásomban – von vállat Jackie.

Hülye picsa!

Felveszem a telefont.

– Callie? – dadogom. – Mi történt?

– Charlie! – kiabálja túl a forgalom zaját. Úgy tűnik, valami forgalmas úton van.

Igazam van: anya autóbalesetet szenvedett.

– Igen? – kérdem éles hangon. – Mi van? Mi történt?

– Hál’istennek – mondja mélyet sóhajtva. – Akkora zűrben vagyok. A Selfridges előtt állok vagy száz bevásárlószatyorral, és moccanni se tudok! Ide kell jönnöd, hogy segíts elvinni őket a vonathoz.

– Micsoda? – suttogom halkan, hogy Jackie meg ne hallja. – Azért hívatnál ki a vezetői értekezletről, mert vásárolgattál, és nem tudod hazavinni a cuccokat? Ez lenne a vészhelyzet?

– Igen! – kiált fel a húgom. – Itt ragadtam, pedig anya azt mondta, hogy egy órán belül otthon kell lennem. Csak akkor

jöttem rá, hogy nem tudom felemelni az összes szatyrot, amikor a cipőosztályra mentem, és megvettem három pár csizmát. Egy biztonsági őrt kellett megkérnem, hogy segítsen kihozni a csomagokat az ajtóig, de nagyon kelletlenül cipelte a rengeteg cuccot, és egyfolytában panaszkodott, hogy ez nem tartozik a feladatkörébe...

– Callie – szakítom félbe dühösen –, tisztában vagy vele, hogy dolgozom? Nem nevezheted vészhelyzetnek, hogy túlvásároltad magad, és nem követelheted, hogy emiatt hagyjam ott az értekezletet hétfő délelőtt fél tizenegykor! Mi a fenéért nem vagy a suliban?

– Nyugi, ne csinálj úgy, mintha a te munkád olyan fontos lenne, mint Tristané. – Ásítva hozzát teszi. – Szóval, mennyi idő alatt érsz ide?

– Jobb, ha imádkozol, hogy ne menjek oda, Callie. Mert ha megteszem, akkor azt fogod érezni, hogy a túsarkam mélyen a seggedbe fúródik. Menj a francba!

Leteszem a telefont.

Hihetetlen.

Jackie mögöttem köhécselek.

Megfordulok, és szembenézek vele.

– Elég súlyos zúrban lehet a szegény hügocskád – duruzsolja. Bosszús pillantást vetek rá.

– Mások magánbeszélgetésének a lehallgatása nem tartozik a munkaköri leírásodba.

– A tiedben sincs benne, hogy fogadd őket – vág vissza.

– Menj vissza a hashtagjeidhez, Jackie.

Felhúzza a szemöldökét.

– Szerintem azt sem tudod, mik azok.

– Nagyon is tudom. – Azzal elveszek egy papírlapot az asztaláról, és dühösen ráfirkantok valamit. – Elfelejtetted, hogy én vagyok az IT-ügyfélszolgálat vezetője?

Azzal a papírt a számítógépe billentyűzetére helyezem.
– Ezt hashtageld, Jackie!

#BASZÓDJMEG

2.

CHARLIE

– Helló! – kiáltok a folyosóról, miközben lerúgom az edzőcipőmet. Hétfő este fél nyolc van, de már alig várom a hétvégét.

Cat, Julie, Suze és én öt éve élünk egy közös lakásban az észak-londoni Kentish Townban. Jobb szeretttük volna, ha az egerek nem költöznek be velünk együtt, de hát tudod, mit mondanak Londonról: egyméteres körzetben mindig találsz egy patkányt.

Cat színjátszást tanít egy highgate-i iskolában. Mesélte, hogy a gyerekeknek saját sofőrjük van, és az iskola annyira puccos, hogy még orvosok sem engedhetik meg maguknak, hogy oda küldjék a gyerekeiket.

Julie egy Liverpool Street-i könyvkiadó jogásza, és szociopata személyiségének köszönhetően nagyon sikeres. Egyszer elvégeztettünk vele egy tesztet, és fogalmazunk úgy, hogy olyan eredményeket kaptunk, amik alapján *sohasem* fogunk keresztsbe tenni neki.

Azt viszont senki sem tudja pontosan, hogy Suze mivel foglalkozik; talán valami logisztikai szolgáltatással.

A lakás Julie-é, amire nem győz emlékeztetni minket. Még a randizós szövegeibe is beleszövi. Mivel foglalkozol? *Jogász vagyok és főbérllő.*

Sohasem tudtunk rájönni, hogy a fizetéséből hogy tudott megvenni egy négy hálósobás lakást Észak-Londonban, még ha ósdi is, és csak úgy hemzseg a rágcslóktól. Egy ilyen lakás generációról generációra száll.

Amikor először találkoztunk Julie-val, elkápráztatott minket a vendégszeretetével és a szívéllyességével. *Üljetek le, lányok, isten hozott benneteket az új otthonotokban. Cat, drágám, ne aggódj a mosogatás miatt, majd én elintézem. Természetesen nem baj, hogy kiöntötted a teát a szőnyegre, Charlie, majd én kitisztítom helyetted.*

A mézeshetek öt napig tartottak. Utána tányérok törtek, mindennaposak lettek az ordítózások, és Cat ágyában egy lyuk keletkezett, amikor hat percnél tovább zuhanyozott.

Továbbra is itt lakunk, mert túlságosan félünk attól, hogy beadjuk a felmondást Julie-nak. Ugyanez az oka annak is, hogy még soha egyik pasija sem ejtette.

Suze a kanapén terpeszkedik, és valami főzőműsort néz.

– Helló – mondom, és ledobom magam a fotelbe. – Azt hittem, ma este jógázni mész.

– Igen, de nem akartam túlterhelni magam – magyarázza, miközben beleharap egy krémes sütibe. – Holnapra bejelentkeztem spinningre, amit nem akartam elrontani a mai jógával. Ez pedig – mondja a süteményével hadonászva – ketó süti, úgyhogy nem árt meg.

– De tegnap este azért nem mentél pilatesre, mert ma este jógaórád van – mondom, és zavartan felvonom a szemöldököm.

– Mintha bármit is segítene az, hogy leggingsben ülve arra fecserlem az időmet, hogy megtaláljam a belső szépségemet – mondja, és legyint. – Nem hallottad? Holnap spinningre megyek! Ehhez energiára van szükségem.

Bambán nézek rá.

- Aha, persze.
- Szia, Charlie!

Cat orgazmus utáni utóragyogással libeg ki a hálósobájából Stevie-vel a nyomában. Cat legutóbb elkísért a szokásos munka utáni italozásra, és azóta kavar a kollégámmal. Még hozzá elég hangosan. Cat sokkal kísérletezőbb lett a szex terén. Olyan kütyüik és segédeszközeik vannak, amelyekhez használati utasítás is kell.

- Kicsit korán van, nem? – húzom fel a szemöldököm.

Cat megvonja a vállát.

- Ez az egyetlen időpont, amikor kettesben lehetünk.

- Úgy, hogy Suze is a lakásban van?

– Ha csak akkor élvezhetnénk a szexet, amikor ő házon kívül van, akkor cölibátusban kéne élnünk – vág vissza Stevie.

Ez igaz. Suze számos fitnesszóra jelentkezik be, de sohasem hagyja el a lakást.

Cat rám pillant.

- Feszültnek tűnsz.

Öntök magamnak egy nagy pohár bort abból az üvegből, amit Suze megkezdett.

– Nem, dehogy – sóhajtok fel. – Soha életemben nem voltam ilyen nyugodt, mint most.

– És gondolkodtál már a születésnapodon? – kérdi Cat izgatottan.

- Mondtam már, hogy ne beszéljünk erről.

Suze rám pillant.

– Huszonkilenc év... majdnem harminc... ez félelmetes. Rohamosan közeledsz a negyven felé.

– Igen, Suze – mondom, és lesújtó pillantást vetek rá. – Nagyon is tisztában vagyok azzal, hogy öregszem. Díjaznám, ha nem küldözgetnél olyan e-maileket, amelyekben a macskák

azt nyivákolják az ajtóban, hogy hallották, hogy már majdnem negyven vagyok, és még mindig nincs férjem.

– Pedig viccesek. De idén legalább van valami szerelmi életed, tavalyhoz képest szintet léptél. – Kissé félrebillenti a fejét, és végigmér. – Bár ami azt illeti, *téged* sohasem hallottalak szexelni.

– Suze! – mondom fogcsikorgatva. – Ne tartsd megfigyelés alatt a hálósobai rutinomat.

– Ahhoz, hogy valami rutinná váljon, rendszeresen kell csinálnod.

Élesen szívom be a levegőt. Ebben van valami.

– Nehéz időt szakítani rá. Olyan sokáig dolgozom – védekezem. – Egy idő után a szex háttérbe szorul, ugye, Cat?

Cat a homlokát ráncolja.

– Nekem aztán nem. Ti ketten még a mézesheteiteket élitek; kábé nyolc hónapja vagytok együtt, ugye?

Mindhárman a kanapén ülnek, és az arcomat fürkészik.

– Charlie, ti milyen gyakran szexeltek Bennel? – kérdez rá Cat.

A kérdés elbizonytalanít. – Hát, amilyen gyakran csak tudunk...

Elhallgatok, és megpróbálok visszaemlékezni az utolsó alkalomra.

– Hetente egyszer?

– Attól függ. Mostanában nagyon kimerült vagyok a munkától meg minden mástól.

Rám bámul.

– Oké, mikor is volt az utolsó alkalom?

Nagyot nyelek.

– Talán egy hónapja?

– Egy hónapja – ismétli meg Stevie nevetve, és megrázza a fejét. – Akkor Ben biztos máshol pótolja be.

– Nem teszi! – vágok vissza védekezően. Ha így lenne, akkor nem kéne a kedvére tennem, amikor fáradt vagyok.

Miket beszélek?

– Mostanában nincs kedvem hozzá – vallom be.

– Micsoda péniszpazarlás! – horkan fel Suze. – Ben rohadt jó pasi. Ha te nem akarod, akkor engedd át nekem!

– Nincs kedved hozzá? – sipítja Cat. – Charlie, szexelned kell Bennel! Mert a pasid, és nem csupán a haverod. Ez a különbség a kettő között.

– Tudom – nyafogom, és lerogyok egy székre. – De egyszerűen már nincs kedvem hozzá. Bárcsak lenne! Korábban jól meg tudtam játszani, hogy élvezem, még hozzá hetente egyszer. Talán kétszer, ha elég részeg voltam, de mostanában egyszerűen nem megy.

Nagyot kortyolok a boromból.

– De miért nem élvezed? – kérdi Cat.

Egy pillanatig eltűnődöm.

– Elkalandoznak a gondolataim. Meg untat is. Időközben az egész olyanná vált, mint egy strapás házimunka, mint például a porszívózás.

– Elkalandoznak a gondolataid? Porszívózás? – ismétli meg Cat kissé összezavarodva.

– Neked sohasem kalandoznak el a gondolataid szex közben? – firtatom.

– Nem igazán. Többnyire mindig az előttem álló feladatra koncentrálok. – Stevie-re mosolyog, én pedig grimaszolok. – Szóval, mi vonja el a figyelmedet?

Megpróbálok visszagondolni a legutóbbi alkalomra.

– Amikor utoljára szexeltünk, a seattle-i irodában volt egy megoldatlan ügy, amivel egyszerűen nem boldogultam, ezért...

– A munkán jár az eszed szex közben? – vág közbe Stevie, és hangosan felnevet. – Szegény fickó. Olyan érzés lehet, mintha egy kartondobozzal szexelne.

Összehúzott szemmel nézek rá.

– Charlie – mondja Cat habozva –, a szexszel van gondod vagy a Bennel való szexszel?

– Ezt hogy érted? – vágok vissza. – Természetesen szeretem Bent, szóval nem vele van gond, hanem velem.

– Igen, de ha belegondolsz, Barney-t is szereted.

Nem tudom elhinni, hogy a pasimat az egykori kutyámmal hasonlítja össze.

– Cat, ez a legszerencsétlenebb párhuzam, amit valaha is hallottam. Tudom, hogy te és Stevie szerettek kísérletezni a hálószobában, de...

– Ezt meg miből gondolod? – kérdi védekezően Cat.

Soha nem mondtam el neki, hogy találtam a szobájában egy ostort, amikor bementem kölcsönkérni a lila topját.

– Nekem olyan kísérletező típusnak tűnsz.

– Én nem mondanám magam annak! – vágja rá túlságosan is gyorsan.

– Ben átvon ma este.

Erre gondolva újra nagyot kortyolok a boromból. Ha seggrészegre iszom magam, akkor talán hangulatba jövök.

– Talán csak egy kicsit fel kéne pezsdíteni a dolgokat – töpreng Cat. – Igazad van, a párok nem váltogathatják folyton ugyanazokat az uncsi pózokat.

– De mit tehetnék?

– Miért nem próbálkozol a mocskos beszéddel?

Figyelek. Még sohasem használtam csúnya szavakat, amikor Bennel szexeltem; csak néhány „ó”-t és „áh”-t dobtam be a hatás kedvéért. Előveszem a mobilomat. A Google majd megmondja, mit kell tennem.

Kopognak. Cat megy ajtót nyitni. Rafinált csábítási trükköt eszeltünk ki. Az ágyon fekszem, egy bolyhos rózsaszín fehérneműszettben, amit az Ann Summers kiadásán vettem. Hallom, hogy Ben a hálószoba ajtajához jön, és úgy igazítom a melltartómat, hogy a mellbimbóm kikandikáljon.

Ben bekopog.

– Charlie?

– Bújj be! – felelem rekedten.

Miután belép, az ágyra veti magát, és a párnára hajtja a fejét.

– Micsoda nap! Totál kivagyok.

Remek, fel sem tűnt neki. A legszexisebb „gyere-és-dugj-meg” szerelésem van rajtam, és mégis az az érzésem, hogy pont annyi a szexepilem, mint egy éticsigának.

– Hé – néz fel nevetve. – Miféle gönc van rajtad?

Döbbszenten meredek rá. Muszáj külön rávilágítanom, hogy el akarom csábítani?

Ennek be kell válnia. Egyelőre nem engedhetem meg magamnak, hogy különféle segédeszközöket vigyek be a hálószobámba.

– Már olyan régóta nem voltunk együtt, Ben.

Kidülleszttem a mellem, és sokatmondóan rámosolygok.

– Tudom – mondja sötét pillantást vetve rám. – Amikor különös módon két hétig menstruáltál, emlékszel?

Na jó, tényleg ezt a kegyes hazugságot adtam be neki a menstruációról. De biztos minden csaj ezt teszi, amikor fáradt, nem? A pecsenyevacsora után *úgy* jóllaktam, hogy kettéállt a fülem. Bocs a szóhasználatért, de úgy éreztem, hogy már semmi más nem fér be a testembe.

– Most már elmúlt.

Megragadom az ingét, és megpróbálom a lehető legszexibb módon lerángatni róla, de a feje beszorul, és segítenie kell.

Amit nem értek, az az, hogy Ben vonzó pasi; ezt onnan tudom, hogy más nők is utánafordulnak az utcán. Csak valahogy kihunytt bennem az a szikra, ami miatt korábban annyira vonzódtam hozzá. Azok a boldogan repkedő pillangók a hasban, amik arra készítetnek, hogy a jelenlétében ne eregessem a galambokat. De néhány hónapos randizás után már szabadon engedtem őket Ben társaságában is.

– Oké.

Mosolyog, és hirtelen hangulatba jön. Sietve letépi magáról a ruháit. Szegény srác, úgy tűnik, az elmúlt néhány hónapban szexuálisan kiéheztettem.

Felmászik az ágyra, én pedig fölébe kerekedek, készen a rodeóra.

A farka viszont még nem áll készen rám, ezért kezelésbe veszem. A legcsábosabb pimasz mosolyommal simogatni kezdem.

Elismerően felnyög.

Igen, ez a csaj még mindig jól tolja.

De nem tudom elterelni a gondolataimat a hitelkártyaszámlámról.

Holnap ki kell fizetnem, mindig elfelejtem. Talán közvetlenül a szex után fogom megtenni. Igen, ez lesz a legjobb. Ahogy végeztünk, kifizetem azt a kétszáz fontot, amivel tartozom a Barclays-nek. Nem lett volna szabad hagynom, hogy ilyen magasra rúgjon az összeg.

Az a rohadt farmer, amit vettem, nem jön rám, és harminc napon belül kell visszavinnem; ma már a huszonhatodik napnál tartunk, azt hiszem. Holnap ebédszünetben el kell intéznem, de Mike pont akkorra hívta össze azt az átkozott értekezletet a cég felvásárlásáról. Ki vesz meg minket? Stevie-nek igaza

van. Talán jobban oda kellene figyelnem. Miért nem mondanak el nekünk semmit, miért titkolóznak?

– Charlie! – kiált rám Ben, és felemelkedik.

Lélekben visszatérek a szobába.

– Igen?

– Úgy érzem magam, mint egy tehén, amit éppen fejnek – mondja feszült hangon. – És te vagy a fejőnő, aki siet a következő munkájához.

Sejtelmesen rámosolygok.

– Hát, ilyesmiről még sose fantáziáltam.

Nem nevet.

Lepillantok.

Petyhüdt.

Upsz.

Eltolja a kezemet, és felül az ágyban.

– Ez így nem működik, Charlie.

– Ne aggódj, majd újra felállítjuk – nyugtatom meg, és megsimogatom a hátát.

– Nem a farkamról beszélek – vágja rá. – Hanem kettőnk-ről. Mostanában akkora a libidód, mint egy kartondobozé.

– Stevie-vel tárgyaltad meg a szexuális életünket? – sziszegem felháborodva.

– A nem létező szexuális életünket.

Ben a pólójáért nyúl.

– Ma este inkább hagyjuk, nyilván valahol máshol jár az eszed.

– Ben – nyafogom a fülébe. – Bocsi. Majd legközelebb, jó? Még a melleim közé is fúrhatod a fejedet, ahogy szereted... annak ellenére, hogy nagyon csiklandós.

Bólint, majd az álláig húzza a takarót, és a fal felé fordul.

Legalább most már ki tudom fizetni a hitelkártya-tartozásomat.